

Dom na konci ulice

Pred otvorenou provizórnou bránou z hrdzavej karirohože zastavilo strieborné audi a Jana v duchu vyslala krátku strelnú modlitbu k nebu, aby kúpili. Prekvapilo ju, že dom našli, pretože z hlavnej cesty bolo treba odbočiť doprava, zasa doprava a ešte raz doprava, takmer do srdca lúk. Nestávalo sa často, aby jej ľudia nevolali, kam presne majú ísť.

Cez zaprášené okno sledovala vysokého muža, ktorý vystúpil z miesta vodiča a prešiel na druhú stranu, aby otvoril dvere žene, čo prišla s ním. Obaja mali na očiach slnečné okuliare. Muž niečo povedal, žena sa trocha usmiala a keď sa k nej sklonil, aby ju pobožkal do vlasov, Janu závistlivo pichlo pri srdci.

Trhnutím otvorila vstupné dvere skôr, než ku nim stihli prísť.

„Dobrý deň,“ pozdravila prvá a snažila sa o presvedčivý tón sebavedomej ženy. „Lauková,“ predstavila sa a hoci mala chuť podať ruku najskôr mužovi, ktorý vyzeral mimoriadne dobre, obrátila sa k žene.

„Amiel,“ hlesla a potriasla ponúkanou dlaňou.

Nafúkaná mestská pipenka, čo zbalila prachatého, pomyslela si Jana v duchu, keď prebehla pohľadom po jej premyslenom oblečení pozostávajúcom z úzkych riflí, obyčajnej bielej blúzky a tmavomodrého saka. Navonok sa však na cudziu ženu milo usmiala. Záležalo na tom, či bola pre mladého len krátka zábavka? Nie. Hlavne nech kúpia.

„Dávid Adamczyk,“ predstavil sa muž, usmial sa na Janu a zložil si okuliare dolu.

Podvedome čakala, že žena na ňu bude podozrievavo pozerat' alebo sledovat' tvár muža, aby zaznamenala každú zmenu, ale mýlila sa. Vyzerala, že jej to je srdečne jedno. Dokonca sa k nim otočila chrbtom, prešla do nedorobenej obývačky a bez opýtania si otvorila presklené dvere na terasu.

Janu jej správanie zaskočilo. Zvykla si na zvedavé otázky záujemcov, ktorých zaujímalo, prečo žena tesne po tridsiatke predáva novostavbu. Navyše pod cenu. Skutočný príbeh si dovolila mierne upraviť tak, aby z neho vypadla ako tá, ktorá na lásku doplatila a draho zaplatila. Bývalému to mohlo byť jedno, bohvie, kde mu vlastne bol koniec.

Zo zvyku sa chcela vysvetliť súvislosti aj Dávidovi a jeho milenke, ale tá ju pohybom ruky umlčala skôr, než vôbec poriadne začala. Janu začínali jej spôsoby hnevať. Nebola v jej dome ešte ani päť minút a už chodila hore-dolu po miestnostiach ako keby jej dom patrilo. Navyše sa na nič nepýtala, čím skutočnú majiteľku rozčuľovala ešte viac.

„Mohol by som si, prosím, pozrieť projektovú dokumentáciu?“ spýtal sa Dávid s úsmevom a obrátil sa k Jane.

„Samozrejme.“ *Aspoň niekto tu má rozum*, pomyslela si s úškrnom.

Zaviedla ho do možno budúcej kuchyne, ak sa budúci majitelia nakoniec nerozhodnú inak. Pri stene stál rozheganý kuchynský stolík natretý bielou farbou. Rukou zmietla prach zo sivého hrubého fascikla a otvorila ho.

Ukradomky sledovala, ako muž pred ňou listuje v jednotlivých zložkách a pristihla sa pri tom, ako ho porovnáva so svojím bývalým. Klasika. Odkedy sa rozišli, často analyzuje správanie chlapov a v duchu sa snaží dokázať si, že sú lepší ako ten, ktorého opustila. A netýka sa to len mužov, rada sa rýpe aj vo vzťahoch. Pozoruje, hodnotí, porovnáva. Napríklad títo dvaja sú zvláštni. Pomohol jej vystúpiť z auta, čo možno naživo ešte nikdy nevidela. Ale inak ako keby išli každý po vlastnej osi. Ona zádumčivo chodí po dome ako keby bola trocha bláznivá a Janu tiež zaujímalo, prečo si vnútri nezložila slnečné okuliare. Skrývala snád' niečo? Ved' nevyzerala byť škaredá.

Napriek čudným pocitom musela uznať, že z nich išla dobrá chémia. Nevedela to vysvetliť.

Muž s tupým buchnutím zatvoril objemný fascikel, čím vytrhol Janu z myšlienok. Pohľadom našiel ženu a keď ju zbadal, ako vyšla z kúpeľne, pousmial sa spôsobom, z ktorého Janu pichlo pri srdci. Cudzinka si stále skrývala oči za slnečnými okuliarmi, preto Dávid podišiel k nej, nadvihol rám a položil jej ho zvrchu na vlasy ako čelenku.

„Môžeme minútku?“ s úsmevom sa otočil k Jane.

Tiež by som si na takého rýchlo zvykla, povedala si skleslo v duchu než odišla.

x x x

Nepatrí sa počúvať cudzie rozhovory, ale Jana to aj tak robila vždy, keď sa jej po dome ponevierali cudzí ľudia. Chcela vedieť, komu ho možno predá.

„Rozhodla si sa,“ ozval sa Dávid prvý. Nepýtal sa, konštatoval. Potom Jana chvíľu počúvala iba ticho.

„Ale vieš o tom, že sa len pokúšaš utiecť sama pred sebou, však?“ ozval sa znova. „Si si istá, že chceš ísť práve sem?“

„Pripisuješ miestam väčší význam, než majú,“ potichu odvetila žena.

„Nie,“ oponoval, „pripisujem veľký význam ľuďom, na ktorých mi záleží.“

Janou prešla ďalšia vlna žiarlivosti a na jej srdce zaklopal hnev. Ďalším slovám nerozumela, počula len tiché mrmlanie. Opatrne preto nakukla do miestnosti. Stáli blízko seba, Dávid sa k nesympatickej žene skláňal, perami jej prechádzal po krku a niečo jej rozprával. Počúvala ho so zvláštnym krivým úsmevom a Jana si v tej chvíli bola stopercentne istá, že páru pred ňou by sa nikdy nemohlo stať, aby sa medzi nich zamiešal niekto tretí. Skryla sa za stenou skôr, než ju vyhládali a oznámili jej, že dom kúpia.

Jane to bolo hlúpe, ale do ich odchodu nedokázala prestať civieť do tváre ženy, ktorá si už slnečné okuliare nezaložila. Také zvláštne oči bez života ešte nikdy nevidela.